

[Poul Sørensen.]

fald, ikke flatterende stilling, det er, at vi herinde får forelagt et mæglingforslag, som skal ophøjes til lov med timers varsel. Men mon denne tanke ikke også gror? Jeg vil gerne have lov til lidenskabsløst at diskutere den i det udvalg, som vel bliver nedsat. Det var med glæde, man så, at de forhandlingsregler, som sidst blev anvendt mellem de to parter, dog på de sekundære områder indarbejdede voldgiften; det var i princippet en ordning med voldgiftsavgørelse, der dér blev indarbejdet. Det vidner om, at denne tanke gror.

Jeg vil da gerne slutte med at sige til alle og især til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at vi er ikke ude efter at hindre, at nogle få arbejdere og arbejdsgivere slås indbyrdes. Hvis de vil sætte deres småpenge til i arbejdsstrid og arbejdskamp, så må de om det. Det, der er vor hensigt, er selvfølgelig med vort forslag at hindre, at de store ødelæggelser i vort samfund, som vi har været vidne til, finder sted fremefter. Jeg vil gerne hævde, at så meget frisind må der være her i landet, at de folk, der vil leve roligt og fortsætte deres beskæftigelse enten som arbejdere eller som arbejdsgivere, må have lov til det. De skal ikke være underkastet den tvang, at der bliver lukket enkelte steder, således som det skete med hensyn til olie og benzin, hvorved man efterhånden hindrede hele det danske samfund i at fungere.

Det er de enkle og — synes det mig — klare synspunkter, som forslagsstillerne har lagt bag forslaget; og, høje ting, det ville interessere mig i dag at høre, om det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i princippet fastholder det synspunkt, han har gjort sig til talsmand for. Skal arbejdere og arbejdsgivere have lov til at kæmpe til det sidste, uden at andre griber ind? Hvis det er standpunktet, mon ikke mange så vil kunne forstå vort synspunkt? Er det ikke det ærede medlems synspunkt, mon der så ikke er en mulighed for at forhandle sig til rette på baggrund af det voldgiftsforslag, som vi har fremsat, men som vi helst ønsker at parterne indarbejder i deres forhandlingsregler.

Baunsgaard: Det forslag, vi i dag drøfter om forbud mod visse strejker og lockouter, løser, så vidt jeg kan bedømme det, ingen

problemer. Man har villet forsøge på på forhånd at udskille bestemte områder som særlig ømtålige, og næppe mange vil bestride, at de anførte områder er livsvigtige; men nogen løsning bringer forslaget jo ikke. Det gør det ikke alene af den grund, at man ved dets eventuelle gennemførelse risikerer at skabe en fornemmelse af, at alt, hvad der ikke er nævnt, alt hvad der ikke er taget med i dette lovforslag, så må betragtes som værende ikke-livsvigtigt, det går jo ikke an. En strejke eller en lockout kan alene ved sit omfang blive livsvigtig, eller man kan se arbejdsstandsninger på mindre områder blive livsvigtige, fordi de får følger på andre områder og derved skaber vanskeligheder for produktionen på et langt større felt.

Jeg må derfor advare imod, at man vil forsøge på at foretage en afgrænsning af livsvigtige funktioner.

I arbejdsretskommissionen nåede man da også frem til en erkendelse af, at en afgrænsning ikke var mulig, en erkendelse, som alle var enige om, venstres og det konservative folkepartis repræsentanter så vel som vi andre.

Selv om jeg således må afvise det foreliggende lovforslag, byder jeg dog en debat om disse problemer velkommen. Først og fremmest er det værdifuldt, at man så ofte som muligt fremhæver ansvaret over for arbejdsmarkedets parter, ligesom det er nødvendigt at påpege følgerne af en konflikt. Konflikter har jo altid deres pris, og som det er nu, skal denne pris betales af hele samfundet. Så afhængige alle grupper er blevet af hinanden, er den uundgåelige følge også, at alle må deltage i betalingen af de tab, som arbejdskonflikten medfører.

Jeg er også tilfreds med en debat af en anden grund, nemlig fordi den viser, at betydelige dele af venstre og det konservative folkeparti efter 35 års modstand endelig har opgivet modstanden mod indblanding i arbejdskonflikter. Man må betænke, med hvilken iver man har angrebet det radikale venstre for vor stilling i denne sag, og når man erindrer den foragt, hvorved det skete, er der virkelig grund til at glæde sig. Det har altså vist sig, at det radikale venstre var i pagt med udviklingen. Nu ved jeg vel, at man sjældent bliver populær på at have haft ret, i hvert tilfælde aldrig populær hos dem, som indtog